Legenda salciei

Sub o salcie înaltă
Maica Sfântă s-a oprit
Şi cu vocea-ndurerată
Către salcie-a grăit:

Salcie,dacă ţi-e milă
Apleacă-ţi crengile-n jos
Ca să fac şi eu cunună
Pentru Fiul meu Hristos.

Fiul meu e sus pe cruce
În dureri şi-n mare chin
Şi cu dor la El m-aş duce
Ca durerea să-i alin.

Atunci salcia miloasă,
Crengile şi le-a plecat
Maica a făcut cunună
Şi s-a dus la Golgota.

Dar iudeii nu voiră
O cunună făr'de spini,
Ei doreau ca El să fie
În dureri şi-n mare chin.

De-atunci salcia miloasă
A rămas plecată-n jos
Nu s-a mai 'nălţat în sus
Ca să-L plângă pe Iisus!!!

Autor: Parinte Visarion Iugulescu

poezia sufletului

Materiale despre Duminica Floriilor (Intrarea Domnului în Ierusalim):

https://independent.academia.edu/emystea/Duminica-Floriilor-(Intrarea-Domnului-%C3%AEn-Ierusalim

https://archive.org/details/@steaemy?query=Duminica+Floriilor

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Duminica+Floriilor+

***

Se spune că în ziua în care Maica Domnului a pornit spre Golgota, cu inima frântă de durere, drumurile i-au fost grele, iar lacrimile îi udau pașii. La marginea unui râu învolburat, a căutat ajutor. S-a rugat pietrelor, s-a rugat stejarului și pinului să o ajute să treacă... dar toți au rămas reci, înălțați în tăcerea lor.

Numai o salcie plângătoare, firavă și umilă, și-a plecat ramurile ca o punte vie peste apă. Maica Domnului a trecut cu ușurință, iar în semn de recunoștință, a binecuvântat salcia, făcând-o de atunci una dintre cele mai sfinte plante.

De atunci, salcia nu mai e doar un copac - e mărturia unei rugăciuni ascultate, a unei mângâieri divine, a unei lacrimi îmbrăcate în ramuri.

În fiecare primăvară, la Florii, salcia se lasă atinsă de har și sfințită, devenind punte între oameni și cer. Ea nu se rupe cu nepăsare, nu se aruncă... Se păstrează în tăcere, la icoană, în inimă, în rugăciune.

Legenda salciei plângătoare

Se spune că salcia plângătoare a fost cândva un copac falnic, mândru, care-și înălța ramurile cu multă măiestrie spre cer.

În momentul în care Pilat din Pont îl chemase pe Iisus Hristos ca să-l judece, negăsindu-i vină, îl dăduse pe mâna ostașilor. Oștenii nelipsiți de milă se duseră ca să-și găsească nuiele pentru a-l putea chinui. Ei își puseră ochii pe ramurile de salcie.

Salcia nu bănuise ce urmează să se întâmple cu ale sale ramuri, iar la scurt timp oștenii au început cu sălbăticiune să-l lovească pe Mântuitorul. Văzând salcia chinurile pe care Hristos le îndura, deodată o cuprinsese o durere adâncă și o rușine pentru că își lăsase ramurile spre chinuirea Lui.

De-atunci se spune că ea își pleacă frunzele și ramurile la pământ, datorită contribuției sale la patimile Mântuitorului.

Oamenii începură să planteze pe mormintele morților salcia, iar dintr-un copac plin de măiestrie și falnic, ajunsese un copac cu ramurile și crengile plecate. (Buricea, Comoara, 140)

Salcia

„După ce Iisus a fost răstignit și și-a dat ultima suflare pe cruce, soldații l-au scoborât și a fost îngropat într-un loc bine păzit. Maica Domnului, plină de jele a plecat să-și plângă amarul și durerea pe malul unei ape, sub o salcă.

Salca milostivă și-o aplecat crengile și-o început să o mângâie pe cap cu mâțișorii ei, vrând astfel să-i aline cât de cât suferințele.

Fecioara Maria o binecuvântat-o zicându-i; «sfântă să fii tu de acum până la sfârșitul veacurilor, cinstită în biserici, apărătoare de rele și alinătoare de suferințe. Cu ramurile tale plecate să mângâi pe toți sărmanii.»

De atunci este salcia cu crengile aplecate la pământ și tot de atunci se duc mâțișorii la biserică și se sfințesc de Florii, apoi se duc acasă și se pun la icoane ca să ferească locuința aceea de vremuri mari (furtuni), trăsnete, molime și tot felul de duhuri necurate.

Și când merem la câmp și n-avem cu cine lăsa copilul mic din copăiță, împlântăm lângă el, în capul locului o ramură de salcă și noi ne vedem de săpat, de prășit, de ce treabă avem. Iar salca îi ferește de toate lighioanele și relele, că-i sfântă, binecuvântată de Dumnezeu.

În toate regiunile țării se crede că salcia a fost binecuvântată de Maica Domnului, fie pentru că i-a alinat durerea, fie pentru că i-a ținut umbră ori că s-a aplecat peste râul Iordanului să-l poată trece.

În Maramureș se spune că în fața crucii pe care era răstignit Hristos creștea o salcie cu ramuri frumoase, îndreptate în sus. De suferințele și moartea Mântuitorului salcia s-a întristat într-atât încât și-a aplecat ramurile în jos, jelindu-l pe Iisus. Și de atunci jelește mereu pe marginea apelor și în cimitire, salcia pletoasă, răchita supărată sau salcia plângătoare: Salix babylonica L.” (Legende botanice creștine românești, p. 84)

De ce salcia în loc de flori are mâțișori?

„Cică a fost o perioadă foarte îndepărtată când iarna nu exista. Oamenii nu știau de haine groase, sobe în case și frig năprasnic. După ce era semănat porumbul, secerat grâul, pomii rodeau de două ori și iarba se cosea de 3-4 ori pe an. La scurt timp vremea se schimbase: s-a lăsat peste sat un vânt rece, frunzele au căzut cu repeziciune, cerul s-a acoperit de nori, bruma și-a făcut simțită prezența, iar la scurt timp iarna s-a instalat. Oamenii erau speriați de schimbarea bruscă în natură, iar copacii stăteau cu crengile aplecate spre pământ. Când se oprise ninsoarea se auzise un glas: Toți copacii să vină la Dumnezeu!

Era o priveliște de toată frumusețea, să vezi cum se dezgropau singuri copacii, cum lucrarea din crengi, cum se întindeau și se aplecau stejarii și ulmii cei puternici, merii și perii pe jumătate înghețați, frasinii noduroși, plopii drepți ca lumânarea, frumoșii tei. Alături, nucul ajuta alunului, fratelui său mai mic. Dincolo, mesteacănul, sărea de bucurie, ca un ied neastâmpărat, și mai că s-ar fi luat la joacă cu castanul, dacă acesta nu ar fi fost așa de serios. Veni liliacul, iasomia și trandafirul cel mândru. În goană sosi și vâscul, deși nimeni nu-l poftise. Teiul surâse ironic, când văzu venind cătina, care se credea și ea din familia copacilor.” (Legendele florei, p. 36.)

În rânduri așezați, copacii doi câte doi, porniră spre cer. Porțile cerului au fost deschise, copacii au fost întâmpinați de Dumnezeu, moment în care aceștia i s-au închinat Lui. Dumnezeu le-a spus să nu fie îngrijorați din cauza zăpezii pentru că nu va dura mult, iar până va pleca iarna, ei vor sta în Împărăția Sa și se vor odihni, iar când primăvara va veni îl va trimite pe fiecare la locul său.

Căldura din cer favoriza înmugurirea copacilor, dar unul dintre ei nu beneficiase de acest proces, și anume salcia. Ea nu ascultase de cuvântul lui Dumnezeu și deschisese ușa cerului ca să vadă ce mai este pe pământ. Văzuse că oamenii căutau copacii, nu mai era urmă de zăpadă, iar câmpiile era înverzite. Fără să-și ia rămas bun de la Dumnezeu și fără să-i mulțumească pentru găzduire, salcia fugi din cer. A ajuns la locul ei, pe malul pârâului, iar oamenii se tot opreau ca să-i admire

florile albe ca zăpada. Salcia le povestise oamenilor ceea văzuse în Împărăția lui Dumnezeu.

Văzând că salcia îi încălcase cuvântul, Dumnezeu se supărase, iar copacilor le spusese:
- Ceea ce a făcut salcia nu este frumos. Ea nu merită darul cerului; de aceea am să-i iau înapoi florile. Fiindcă a șters-o din cer ca o mâță, am să-i schimb floricelele albe în mâțișori pufoși. Așa va rămâne în vecii vecilor…” (Legendele florei … p. 37) Deodată florile albe s-au transformat în mâțișori, iar oamenii care erau lângă salcie au rupt crenguțe și au dus acasă.

În noaptea următoare, ceilalți copaci au plecat din cer, la locul lor. În fiecare primăvară crengile lor erau încărcate cu flori frumoase și frumos mirositoare, un dar primit de la Dumnezeu și admirate de oameni, însă în cazul salciei nu era tocmai la fel, nimeni n-o privea, fiind în permanență cu crengile plecate, parcă plângea.

(de Andreia (Ghib) Botiș - Material publicat în revista Mărturii maramureșene, nr. 18-19/2024, p. 108)